

N:o 24.

Af herr **A. J. Högstedt**, *angående ändrad lydelse af 32 § i värnpligtslagen den 5 juni 1885.*

Enligt värnpligtslagen af den 5 juni 1885, § 32 skola de till beväringen hörande värnpligtige, som icke under årets lopp varit inkallade till tjänstgöring, undergå mönstring kompanivis, eller, då kompanirådets vidsträckthet dertill föranleder, socknevis; dock äro de å sjömanshus inskrifne från inställelse vid dylik mönstring befriade, så ock öfrige värnpligtige, hvilka till befälet aflemnade tillförlitlig uppgift om sin bostad.

Att detta lagstadgande i allmänhet emottagits med stor missbelåtenhet är ej att förundra sig öfver, ty för den värnpligtige är en sådan inställelse ganska besvärlig och kostsam, icke allenast för den värnpligtige, som ofta är aflägsset boende och på egen bekostnad måste färdas många mil till samlingsplatsen, utan äfven för staten genom de dryga rese- och traktamentsersättningarna som till kompanicheferne för sådana resor utgå. Visserligen är det medgifvet den värnpligtige att skriftligen till befälet öfverlemnade tillförlitlig uppgift om sin bostad, men för att uppgiften skall kunna godkännas, måste densamma till rättigheten vara bestyrkt, antingen af prest i församlingen eller annan tjänsteman eller ordförande i kommunalstämman, kommunalnämnden eller stadsfullmäktige. Detta är för den värnpligtige icke så lätt att åstadkomma. Ofta anser sig den värnpligtige, ehuru skrifkunnig, icke kompetent att författa en sådan skrifvelse, utan måste tillita annan person och sedan färdas lång väg till den person, som skall intyga uppgiftens rättighet. Härmed är icke nog, den värnpligtige skall sedan

lega en person, som inställer sig vid mönstringsplatsen och till befälet öfverlemnar inskrifningsboken jemte intyg om vistelseort. För undvikande af alla dessa besvär och kostnader föredrager i all synnerhet den mindre bemedlade värnpligtige att sig personligen inställa.

Mig tyckes som om sjelfva ändamålet med ifrågavarande mönstringar borde kunna vinnas på ett både för den ene och andre mindre kostsamt och besvärligt sätt, derigenom att den värnpligtige först vid inträffande ombyte af vistelseort vore skyldig att till befälet aflemna ifrågavarande uppgift.

Med stöd af hvad jag sålunda anfört, får jag vördsammast föreslå,

att Riksdagen för sin del ville besluta, att 32 § värnpligtslagen af den 5 juni 1885 må erhålla följande förändrade lydelse:

De till beväringen hörande värnpligtige skola, så snart ombyte af vistelseort inträffar, genast derom skriftligen underrätta vederbörande kompanichef; dock äro de å sjömanshus inskrifne från sådan skyldighet befriade. Sådan anmälan må till vederbörande med allmänna posten insändas.

Stockholm den 23 januari 1898.

A. J. Högstedt.
